

ØKONOMI- OG
ERHVERVS MINISTEREN

1. marts 2010

**Besvarelse af spørgsmål 134 alm. del stillet af Erhvervsudvalget
4. februar 2010 efter ønske fra Benny Engelbrecht (S)**

ØKONOMI- OG
ERHVERVS MINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål 134:

"Ministeren bedes beskrive den svenske rådgiverlov, herunder hvordan den adskiller sig fra de danske regler om rådgivning af bankkunder."

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
oem@oem.dk
www.oem.dk

Svar:

Finanstilsynet har oplyst mig følgende:

"Den svenske rådgiverlov (Lov 2003:862) omfatter finansiell rådgivning, som en næringsdrivende yder til en forbruger i forbindelse med, at kunden anbringer sine midler i finansielle instrumenter eller i livsforsikringer med et opsparingsmoment.

Hvis næringsdrivende forårsager skade på en forbrugers formue som følge af fortsæt eller uagtsomhed, er den finansielle virksomhed erstatningspligtig.

Konsumentverket i Sverige har oplyst, at L 2003:862 ikke indeholder regler om bevisbyrde i forbindelse med sager om den finansielle virksomheds erstatningsansvar. Spørgsmål om bevisbyrde henhører under domstolene. Udgangspunktet er derfor, at den, der anlægger sag med påstand om erstatning, skal bevise, at betingelserne herfor er opfyldt. Det fremgår imidlertid af forarbejderne til L 2003:862, at hvis en erhvervsdrivende forsømmer sin dokumentationspligt, skal forbrugerens oplysninger om, hvad der skete ved rådgivningen, som udgangspunkt lægges til grund ved vurderingen af den erhvervsdrivendes uagtsomhed, med mindre den erhvervsdrivende kan vise, at forbrugerens påstande er fejlagtige. Der findes ikke domstolsafgørelser fra de højere domstole, som vender bevisbyrden i dette tilfælde.

Herudover gælder reglerne i lov om værdipapirmarkeder (Lov 2007:528) og Finansinspektionens forskrift 2007:16 ved pengeinstitutters rådgivning

Et pengeinstitut skal varetage sine kunders interesse, når de tilbyder investeringstjenester, og handle hæderligt, korrekt og professionelt. I forbindelse med investeringsrådgivning skal pengeinstituttet sikre sig, at investeringen opfylder:

- 1) Kundens formål med investeringen,
- 2) at kunden finansielt kan bære de risici, som er forenelige med investeringens formål, og
- 3) at kunden har den nødvendige kundskab og erfaring til at kunne forstå risiciene ved transaktionen.

Det fremgår endvidere, at pengeinstituttet skal sikre, at den person, som yder investeringsrådgivning, har tilstrækkelige kundskaber i forhold til den rådgivning, som ydes.

Reglerne svarer til § 16 om en egnethedstest i den danske bekendtgørelse om investorbeskyttelse.

Endelig findes der i Sverige regler om dokumentation af gennemført investeringsrådgivning. Dokumentationen skal indeholde oplysninger om bl.a. tidspunktet for investeringsrådgivning, hvilke råd der blev givet, og om forbrugeren blev frarådet en bestemt investering.

Dokumentationen skal udleveres til kunden. Ved senere rådgivning skal disse oplysninger kun gives til kunden på begæring, under forudsætning af at kundens placeringspolitik er uforandret, og at der sker dokumentation ved lydoptagelse af telefonsamtalen.

I Danmark findes der krav om dokumentation af, at der er gennemført en egnethedstest, af dennes resultat, samt af at der er gennemført investeringsrådgivning. Dette svarer til, hvad der gælder i Sverige.

Reglerne om dokumentationspligt vil også i Danmark kunne medføre, at den finansielle virksomhed skal dokumentere at have frarådet en bestemt handling, hvis virksomheden hævder at have gjort dette.

Derimod findes der ikke regler om, at dokumentationen skal udleveres til kunden, ligesom der ikke findes regler om, at en bankrådgiver skal have tilstrækkelige kundskaber i forhold til den rådgivning, som ydes.”

Jeg kan i øvrigt oplyse, at det af regeringens forbrugerpolitiske handlingsplan ”Ansvarlig Forbrugerpolitik” fremgår, at der skal indføres en certificeringsordning, der skal sikre, at de personer, der yder rådgivning om komplicerede investeringsprodukter, har de fornødne kompetencer.